

Συνέχεια εκ της 4ης σελίδος

οίτικο δλοφούσκωτο φύσημα, σταλμένο κατάϊσα από της Μήδειας τὰ θαλασσοδὲτ' ἀκρόγιάλια, γιὰ νὰ σχηματίζει μὲ τὸ τσουχτερό του πέρασμα πάνω ἀπὸ τὰ κλαδιά κι' ἀνάμεσά τους τὴς πένθιμες μουσικὲς νότες καὶ τὰ τοιγύματα κλαιοῦμένου παιδιοῦ καὶ τοῦ μοιρολογιοῦ τὰ ξεοῦρματα.

Τὸ χιόνι κουμιλῆς μαζεμένο γύρω στὰ πεσμένα δέντρα καὶ τοὺς κομμένους κορμούς ἐφραζε τὸ δρόμο. Στὴν εἰσοδο τοῦ βουνοῦ ἐστάθη κατὰμονος μέσα στοῦ ἀσπρου σεντονιοῦ τὰ πλάτη. Μαζεύοντας κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια κλαδιά κι' ἀποκαθίδια δέντρου κομμένου, ἀναψὲ μὲ δυσκολία φωτιά νὰ πυρωθεῖ. Ἡ φλόγα μεσ' ἀπὸ τὴ γούβα κατέπιε τὰ ξερά παρακλάδια καὶ τὰ φύλλα καὶ ὕψωσε τὸ μπόγι της παιγνιδιάρ, ἐτοιμὴ νὰ φουντώσῃ ἀκόμα ὡς τὰ κλαδιά τῶν δένδρων. Πλάγι ἔδεσε καὶ τὸ ζῶο, τρεμάμενο καὶ μισοπαγωμένο. Μὲ τὰ φτιά κατεβασμένα καὶ τὰ μάτια δακρυσμένα ἀδιάκοπα ἐβγαζεν ἀτμούς ζεστοὺς ἀπὸ τὰ ρουθούνια.

Καὶ ἔκρεμυδντος ἀπὸ τὸ σκῆμα τοῦ κοφτεροῦ τοῦ τσεκούρι τοῦ πέρασε σὲ χέρι του μὲ τὸ λουρί καὶ μονομιᾶς σκαρφάλωσε σὲ δέντρο. Ἀκούραστα χτυποῦσε τσεκουριές καὶ κατέβαζε κλαδιά καὶ παρακλάδια. Τώρα ἀρχισε νὰ φιλοχιονίζει. Ἡ βροχούλα, ποὺ δαλυνε τὰ παγωμένα χιόνια ἢ θὰ πάγωνε πάνω τους, ἐπεφτε τώρα χιόνι παχύ καὶ χονδρό. Σὰν πεταλούδες τοῦ φαινότανε στὰ μάτια καὶ σὰν πέταλα τριαντάφυλλων, ποὺ χόρευαν λίγο μπροστὰ του καὶ φεύγαν στὰ χαμηλά. Ἀπὸ μακριὰ τοῦρθε τώρα μιά βοή ἀπὸ φωνὴς σκόλων, ἀπὸ οὐρλιάσματα σπαραγμοῦ ἀγριμῶν. Κρύος ἱδρωτὸς περὶχουσε

τὸ κοῦτελό του καὶ τὸ χέρι του σταμάτησε πάνω σὲ δέντρο. Δὲν πρόλαβε καλὰ καλὰ νὰ καταλάβει κι' ἐννοίωσε μπροστὰ του τὸ φτωχὸ τοῦ ζῶο, καβαλ-λικεμένο ἀπὸ λύκους πεινασμένους. Ἔνα μουγγρητὸ βαρὺ ἀκούγε καὶ τῷδε νὰ παλαίβει δεμένο ἔτσι μὲ τὰ γόρμια. Ζαλι-στηκε ἀπὸ τὸ φόβο καὶ δὲν ἐννοίωσε πὼς βρέθηκε πλάγι στὴ φωτιά. Τὰ μάτια του γούρλωσαν καὶ πετάχτηκαν ἀπὸ τὴς κόγχης τους, τὰ μπῆλγνια του τάννοιασε νὰ χτυποῦν σὰ σφυρία καὶ τὰ πόδια του θαρρεῖς πτασμένα. Κι' ἀρπάζοντας ἕνα δαυλὸ ἀναμμένο καὶ μὲ τὸ τσεκούρι σὲ χέρι του λουρισμένο πῆρε τρεχάλα τὸν κατήφορο φωνάζοντας ἄθελα:

— Λύκοι, λύκοι! Σῶστέ με.... Ἡ φωνὴ τοῦ χάθηκε τρεμάμενη σὲ δάσος καὶ στὰ χιόνια δίχως ἤχῳ. Ἐτρεχε, ὅπως τρέχει στὴ φωτιά τοῦ σπιτιοῦ ἡ νοικοκυρὰ σοσιμένη, καὶ πάντα στὸν τόπο του. Ὅπως σ' ἔδειρε τὸ κανεῖ, δταν τὸν κυνηγᾷ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς λύκους, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε χυμὰ κατεπάνω του, μὰ τὰναμμένο δαυλὶ σὲ χέρι του τὸν προστατεῖ.

— Ἀσασαα! ἀφῆκε μιά φωνή, ποὺ βῆκε τρεμάμενη ἀπὸ τὰ βῆματα τοῦ στηθιοῦ του.

Ἐτρεμε σύγκορμος ἀπὸ τὸ φόβο. Καὶ παίρνοντας δύναμη, ποὺ ποτὲ του δὲν τὴν εἶχε δοκιμάσει μέσα του ὡς τώρα, ριχνετὰι σὰν ἥρωας τοῦ παλίου καιροῦ, καὶ μῆγχι τὸ τσεκούρι στοῦ θεριοῦ τὸ κεφάλι, ποὺ παρ' ὀλίγο θὰ τὸν ἀρπάζε ἀπὸ τὰ μεριά καὶ θὰ τὸν ἔριχνε κάτω. Πύρινη φλόγα χύθηκε ἀπὸ τοῦ λύκου τὸ στόμα κ' ἕνα οὐρλιάσμα θανάτου χύθηκε γύρω του.

Δὲν κατάλαβε πὼς εἶχε βρεθῇ στοῦ μύλου τὴν ἐξωπορτὰ ζαλιμένους. Μιά τσεκουριὰ βάραι ἐπρόλαβε ν' ἀφήσῃ πάνω τὴν καὶ κυλίστηκε στὰ χιόνια ἀποχαμένο.

Ἡ μέρα ὅλη εἶχε περάσει. Οἱ καμπάνες χτύπησαν γιὰ τὸ με-

γάλον ἑσπερινὸ τῶν Χριστουγέννων. Τὸ χιόνι ξανασκέπασε τὴν πολιτεία ὡς τὴν ὥρα αὐτή, κι' ἀκόμα ἔπεφτε δυνατό καὶ ἀδιάκοπο.

Στὸ σπῆτι της ἡ Ἀντίκλεια εἶχε τοιμάσει τὸ σφαγμένο της γουρουνάκι. Ἀπὸ τὸ φούρνο πῆρε τὰ ψωμιά της καὶ τὰράδι-

τῶν παιδιῶν, ποὺ στὶς πόρτες τραγουδοῦσαν:

Ἄπ' ἀρχοντιά κι' ἐν γῆχαμε
σ' ἀρχοντικά θὰ πάμε.

Κάποτε, σὰν ἐξήνησε ἀπὸ τὴ ζάλη ἡ Ἀντίκλεια, ρώτησε, ζαλιμένη ἔτσι, τὰ παιδάκια της,

ΤΟ ΜΑΓΟ ΣΑΣ ΤΟ ΦΩΣ!...

Ἡ καμπάνα Χριστούγεννα χτυπάει
καὶ μὴ φτερώνει τὴν ψυχὴ,
κι ἀνοίγεται ἡ καρδιά μου καὶ σκορπᾷ
θυμίαμα τὴν προσευχὴ.

Ἄγιες ἀγάπες τρισευλογημένες,
ποὺ τὴς καρδιὲς ὑψώνετε παρθένες
τῶν πρώτων τῶν ἀρχαίων χριστιανῶν
στὸ δνεῖρο, τὸ τρανὸ, τῶν οὐρανῶν.

Ἀγάπες μεγαλόδοτες περισσῆς,
κατὰ τὴν σκέπη τῆς ἀντὶ σας τοῦ
ζῆλου τῶν ἀνδρῶν, πλουσίον, φτωχοί,
κ' ἔδωκε τοὺς ἀνθρώπους μιά ψυχὴ.

Ἀγάπες, ὦ! φανήτε πάλι ἐμπρός μου,
αὐγὲς τῆς πίστεως, χρυσαυγὲς τοῦ κόσμου,
κι ἅς βλέπει μὲ τὸ μάγο σας τὸ φῶς
ὁ ἀνθρώπος τὸν ἀνθρώπου, ἀδερφός.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

απε πάνω σὲ μιά μεσάλα. Τὰ παιδία της γύρω σὲ τζάκι κα-τισμένα, πότε παίζαν, πότε κλαί-γαν, πότε ζητοῦσαν νὰ φάν. Κουρασμένη ἐκείνην τοῦ Ἀνεστό, ἀκούμπησε σὲ παραγώνι κ' ἔτσι ἔπεσε λίγο κι' ἀποχάθηκε σὲ ὕπνο. Τὸ σούρουπο εἶχε ἀπλω-θῇ κι' ἡ νύχτα ἀπλωσε κι' αὐ-τὴ σιγά-σιγά τὰ φτερά της. Οἱ κόττες συμμαζώθηκαν καὶ μό-νο τὸ σκυλὶ, κουλουρισμένο πάνω σὲ κατῶφλι, οὐρλιάζε ἀ-ριά-ἀριά, μέσα στὰ τραγούδια

πεσμένα μπροῦματα κι' αὐτὰπλά-γι σὲ τζάκι.

— Ἦρτε ὁ μπαμπᾶς σας; Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας σας; Κ' ἔτρεξε πρὸς τὴν αὐλὴ της, ποὺ τὴν χώ-ριζεν ὁ φράχτης ἀπὸ τῆς κυρᾶ Χρυσῶς τὸ σπῆτι.

— Χρυσῶ, μορὴ Χρυσῶ! ποῦ εἶσαι;

— Τί θέλ', μπρὲ παιδί μ', ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα.

— Ὁ Ἀνεστός, λεγῶ, δὲν ἦρ-τε, ὁ Ἀνεστός! Τί ἔγινε, λεγῶ, Χρυσῶ; Πᾶν νὰ τρελλαθῶ, Κι ἄρχεψε νὰ τραβᾷ τὰ ρούχα της

καὶ νὰ νεοπίζει τὰ μαλλιά της.
— Ἀνεστό μ' τί ἔγινε, ποῦ χάθηκε χρονικά μέρασα...κ' ἔ-κλαιγε ἀπαρηγόρητα μοιρολο-γώντας.

Εἶχε πιά μαζετὴ γύρω της ἡ γειτονιά νὰ τὴν παρηγορήσει. Ἐκλαίγε αὐτὴ, ἔκλαιγαν κι' οἱ γειτονίσσες της. Κλαίγαν καὶ τὰ παιδία της.

— Ὅπου καὶ νὰν' ἔρχεται, παιδί μ', τῆς ἔλεγε καὶ τῆς ἐ-ανέλεγε ἡ κυρᾶ Χρυσῶ, ποῦ τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν πονοῦσε. Ὁ-μως ὁ Ἀνεστός δὲ φαινότανε.

Σὰν χτύπησε, βαθεῖα νύχτα, ἡ καμπάνα χαροῦμενα, ὅλη ἡ ἐνόρια μαζεῦτηκε στὴν ἐκκλη-σία, ποὺ φεζέρη καὶ ἐσπῆ τους δεχτόντα μέσα σὲ θυμιάματα καὶ σὲ πολυέλαιους ἀναμμά-τους καὶ ψαλμωδίες ὁρατοῦσες. Στὰ πλάγια τῆς λειτουργίας μι-λοῦντο οἱ κατὰ τὴν ἐνόρια γιὰ τὸν ἄνθρωπο Ἀνεστό, ποὺ δὲ φαινότανε πᾶσι τὴν ὥρα κείνη.

— Ἐγὼ μὲς τὸν ἄνθρωπο ἔ-βλεπα, λεγῶ, ὁ Χρὸς νὰ τὸν βροῦμ' εἶπε ὁ πρεσβύτερος χριστιανός. Μεί-νετε σιωπῶντες, ἀδελφοί μου, ἔν ἕνα ὥρᾳ, καὶ ἔτσι...

Ὁ βορρὴς εἶχε πέσει καὶ τὸ φῶς ἔσπευ. Βγαίνοντας ἔξω ἀ-πὸ τὴν εκκλησίαν, οἱ πατέρες νὰ χαιρετῶν τὸν κατὰ τὸν δλοσκέπαστο ἀπὸ τὰ καπνὰ χιόνια καὶ τὰ δέντρα μὲ τὰ κλαδιά κρεμα-σμένα ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ χιονιοῦ. Ἐπὶ στὴν χάρα αὐτὴ κολυμ-πότανε, πηγαίνε μιά συνοδεία μὲ τὰ τοῦφκια στοὺς ὤμους καὶ τὰ σκυλιά νὰ φερμάρουν. Ψάχνοντας δῶ καὶ κει ἔφτασε σὲ μέρος, ὅπου τοῦ καταρρά-χτη τὰ παφλάσματα ἀκούγοντα-νε κατακάθαρα. Καὶ κατέβαινε ἡ παρέα κατὰ τὸ νερόμυλο, ὅ-που πάλι, ὅπως τᾶλλο πρῶτ', ὑ-ψωνότανε ἀπὸ τὸ τζάκι μαῦρος καπνὸς καὶ γκριζὸς καπνός.

— Ὁ μπαμπᾶ - Νικολῆς θὰ φῆναι τὸ χοριόνο, εἶπεν ἕ-νας.

Σὲ λίγη ὥρα κατέβαιναν τὸ δρόμο ποὺ τοὺς ἔφερνε κατὰ-ντικρὺ στὴς θύρες τοῦ νερόμυλου ποὺ κατὰκλειστες ὁμοιοῦσαν μὲ πόρτες πύργου.

Πλησιάζοντας ἀντίκρυσαν σφ-νωμένο τὸ τσεκούρι τοῦ Ἀνε-

στό μὲ τὰ πηγμένα αἵματα, πᾶ-νο στὴ μιά θύρα τοῦ νερόμυ-λου. Εἶτανε ἡ τσεκουριὰ ποὺ ἔ-δακε εἰδηση, τοῦ μυλωνᾶ γιὰ νᾶβγει τὴν ὥρα, ποὺ ἀποχαμέ-νος ἔπεφτε ὁ ἄντρας τῆς κακο-ζώτης Ἀντίκλειας δῶ ἀπὸ τὸ μύλο, πάνω στὰ χιόνια.

— Νὰ τὸ τσεκούρ' του, βρᾶ παιδί! εἶπε κάποιος ἀπὸ τῆς συνοδείας.

Σὲ λίγο ὁ μπαμπᾶ - Νικό-λας ἀνοίγε τὴν πόρτα ἀνακου-φισμένος.

— Μὴ γυρεῦτε τὸν Ἀνεστό μορὲ, παιδί, τὴ Καλοῦδ'; ρῶ-τῃς.

— Ποῦν τος, μπαμπᾶ-Νικό-λῃ, ποῦν τος;

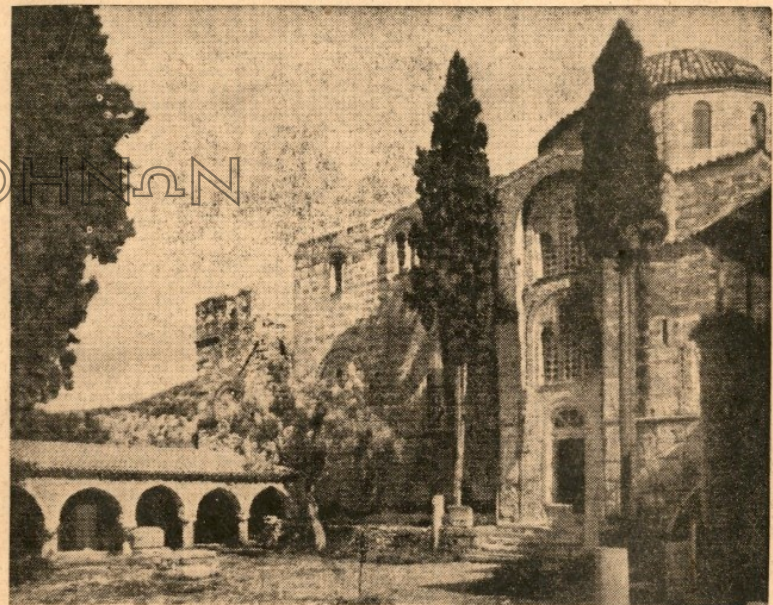
— Μέσα ἐν, μὰ δὲν ἐν καλὰ. Πάει τὸ παιδί, εἶπε κουνώντας τὸ κεφάλι τοῦ ἀπελπισμένου ὁ μυλωνᾶς. Ὅλη τὴ νύχτα ὁπο-φερα νὰ τὸ συνεφέρω. Ἐχ' πάθ' τὸ μυαλό τ' πέ τὸ φόβο...

Ὁ Ἀνεστός μὲ τὰ ρούχα ξε-σκισμένα καὶ μὲ πρόσπο ἀ-γριο καὶ τὰ μάτια βγαλμένα ὀ-δυνημένα. Τραβᾷ τὰ μαλ-λιά του καὶ φωνάζει ἀγριεμένα, κυττάζοντας πάντα σὲ τὸ ἴδιο μέ-ρος. Πέφτει μπροῦματα καὶ κλαίει καὶ χτυπιέται. — Ἀσασα, βγάζει ἀπὸ μέσα του μιά φωνὴ δειλιασμένη καὶ τρεμάμενη, καὶ τρίζει τὰ δόντια του, κι' ἀπλῶ-νει τὸ χέρι τοῦ ἀπειλητικά. — Τὸ τσεκούρ' μου φέρτε, τὸ τσεκούρ' μου... ξαναφωνάζει. Ἐχει μπρο-

στὰ τοῦ ἀσπρητὴ τὴν εἰκόνα τοῦ πεινασμένου λύκου ποὺ τοῦ ρίχνεται.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἴδιας μέρας ὁ Ἀνεστός ἐμπαινε τρελλὸς σὲ σπῆτι τοῦ. Τέτοια χρονιάτικη μέ-ρα δὲν τὴν περίμενε ποτὲς ἡ Ἀντίκλεια. Ὅλα τὰ δώδεκάμε-ρα τὰ πέρασε πικρὴ καὶ κλαι-ομένη στὴν ἀνέχειο. Μόνο ἑ-στέρα ἀπὸ πολὺν καιρὸ ξανα-ποχτοῦσε ὁ Ἀνεστός τὸ λογικὸ του καὶ ἡ Ἀντίκλεια τὴ γαλή-νεψή της. Καὶ σὰν θυμοῦντα τὸ λύκο ὁ Ἀνεστός, πάντα ἐν-νοίωθε νὰ ὀρθώνονται οἰτρίχες τῶν μαλλιών του.

— Μὴ μοῦ τὸ θυμίζτε, ἔλεγε, μὴ, γιὰ ὄνομα τ' Θεοῦ!...

Ἡ Μονὴ τοῦ Δαφνίου.